

[Socialministeren.]

under forhandlingerne her i folketinget lykkedes det at opnå tilladelse til, at de allerede bestående B-afdelinger kunne fortsætte. Derimod blev det forbudt at oprette nye B-afdelinger. Når der til slut blev givet denne begrænsede indrømmelse, skyldtes det den kendsgerning, at 384 sygekasser landet over — der forelå svar fra i alt 643 — ønskede at bevare B-afdelingerne. Over halvdelen af de kasser, der besvarede et tilstillet spørgeskema, ønskede at bibeholde B-afdelingerne. En del af de B-afdelinger, der fik lov til at eksistere, består endnu og har altså kunnet bestå på et relativt ugunstigt grundlag.

Det er for så vidt ikke noget nyt, der nu er tale om at indføre. Der er tale om at hæve det „Forbudt“, der ramte B-afdelingerne i 1929, så at den udvikling, der med magt blev standset, kan få en mulighed for organisk udfoldelse, idet vi nu giver B-grupperne en fuldt moderniseret form på et reelt forsikringsmæssigt grundlag med samme ydelser som gældende for de ubemidlede, altså i stærkt forbedret form.

Det kan i øvrigt være af interesse at notere, at der i tiden umiddelbart før 1929 — f. eks. ved behandlingen af Madsen-Mygdals nedskæringsforslag af sygekassernes tilskud i 1927 — var tanker fremme om at gøre det til en pligt for sygekasserne at oprette B-afdelinger, stærkest udtalt af den radikale A. M. Hansen.

Når jeg taler om de eksisterende B-afdelinger, sker det gang efter gang, at selv medlemmer af det høje ting udtrykker forundring over, at de eksisterer. Men det gør de altså. De har overlevet trediveårskrigen, og det, der sker, er simpelt hen en genoptagelse af udviklingslinjen fra før 1929.

Hvis man ophæver fortsættelseskassernes monopolstilling og tillader fri udfoldelse af B-afdelinger eller B-grupper, kunne det tænkes, at fortsættelseskasserne selv ville være interesseret i en ændret status, og jeg anså det derfor for en hensynsfuld ordning at lade loven selv pege på en forhandling mellem de to sygekassegrupper. Det var dog muligt, at en sådan forhandling kunne føre til en tilfredsstillende løsning også med hensyn til det ansatte personales fremtid. Dette tilbud om forhandling er blevet afvist, og så må det følgelig udgå

af loven. Eftertiden vil vise, om der af fortsættelseskassernes ledelse er handlet klogt.

Når vi nu på 30 års afstand ser på det, der skete i 1929 — det gælder i hvert fald for mit partis vedkommende — må vi tilstå, at det var en mindre lykkelig afgørelse, der skete. Den status, som fortsættelseskasserne dengang fik, var jo, som landstingsmand Stegger Nielsen udtrykte det ved slutbehandlingen, „noget nyt her i landet“, og der knyttede sig en række forventninger til deres virksomhed.

Vi kan ikke i dag hæfte for de beslutninger, der dengang blev truffet; det er klart. Vi må stå i et frit bedømmelsesforhold til dem. Der er ingen af os, der kan underkende det arbejde, som under de lovmæssigt givne betingelser er udført i fortsættelseskasserne; men vi må — uden at det mistydes — kunne pege på nogle af de uheldige betingelser.

Man ventede, at en sådan af lovgivningsmagten konstrueret fortsættelseskasse kunne udfolde et selvstyre svarende til demokratiet i de statsanerkendte sygekasser for ubemidlede. Det har af mange grunde været umuligt. Der mødte sjældent flere medlemmer til de afgørende møder, end at en rask mand kunne telefonere dem sammen i løbet af en times tid. Jyllands-Posten er stærkt forarget over, at der ikke i fortsættelseskassen i Horsens i hele 15 år har været de i vedtægten befalede valg. Det er ikke min sag at være dommer i sagen; det ligger uden for ministeriets kompetence. Men det er sikkert, at der, hvis der i de 15 år havde været indkaldt til møde og valg, rimeligvis kun var mødt de tidligere valgte medlemmer plus muligvis et par forslagsstillere, som ved senere passende lejlighed kunne indgå i bestyrelsen. Sådan er vilkårene mange steder.

Det andet svage punkt er sygekassegrænsen. Der måtte naturligvis mellem de medlemmer, som befandt sig i faretruende nærhed af sygekassegrænsen, opstå et voldsomt pres for at få den skubbet i vejret. Alle vi, der har passeret grænsen, har haft en overgangstid, hvor vi strittede imod, fordi vi vidste, at vi gik ind til en ordning med færre goder, og det er ingen hemmelighed, at mange borgere, når de befandt sig i nærheden af sygekassegrænsen, lagde en særlig